

Misjon i Bibelen (2)

Misjonsoppdraget ifølge NT

Sentrum i misjonsoppdraget er å forkynne ”ordet om forlikelsen” mellom Gud og mennesker ved Jesu Kristi offerdød: 2. Kor. 5, 14-21. Dette ordet er **eksklusivt**, dvs. det utelukker andre frelsesveier, jf. Apg. 4, 12. De som avviser frelsen i Jesus Kristus har derfor ingen mulighet for å unngå Guds dom, jf. Johs. 3, 18. Men dypest sett står det ikke i noe menneskes makt å forkynne dette ”ordet om forlikelsen” om ikke Gud selv legger det ned i dem (2. Kor. 5, 19). **Gud er selv misjonens Herre og drivende kraft**, jf. Matt. 9, 37-38; 28, 20; Mark. 16, 20.

Overført på Misjonsbefalingens ord om å ”gjøre alle folkeslag til disipler” betyr det, at ingen av oss kan gjøre et eneste menneske til en Jesu Kristi disippel. Det kan bare Den Hellige Ånd, han som ifølge Jesu ord skal ”overbevise verden om synd og om rettferdighet og om dom” (Johs. 16, 8). Men **vi kan la oss bruke i ”forlikelsens tjeneste”**, ja ”Kristi kjærlighet tvinger oss” (2. Kor. 5, 14a) til det – så sant vi er levende lemmer på Hans legeme / friske grener på det sanne vintreet (Johs. 15, 1f)! ”Følg meg, så vil jeg gjøre dere til menneskefiskere”, sier Jesus (Matt. 4, 19). Jf. Luk. 24, 49; Johs. 20, 22; Apg. 1, 8; 2. Kor. 3, 4f.

Misjonsoppdraget skal videre **ses i forlengelse av Gud Faders sendelse av Sønnen til frelse for verden**, jf. 2. Kor. 5, 20a; Johs. 20, 21. Derfor er Jesus selv vårt store forbilde når det gjelder misjon: hans **inkarnasjon** taler om vilje til frivillig å gi avkall og til å ta en tjeners skikkelse på seg - jf. Luk. 18, 29-30; Johs. 13, 14-16; Fil. 2, 7 - og hans **kors** taler om den pris som må betales for å vitne om sannheten i denne onde verden, jf. Matt. 10, 17f; 24, 9f; Johs. 15, 18f. På liknende vis er den store apostelen Paulus et forbilde for oss: 1. Kor. 9, 19f; 11, 1; 2. Kor. 11, 23f; 12, 10.

”**Forlikelsens tjeneste**” er etter Jesu oppstandelse entydig knyttet til Jesu levende **menighet på jord**, jf. Matt. 16, 18; Rom. 10, 15a; 1. Pet. 2, 9-10. Og slik vil det vedbli å være inntil evangeliet er ”forkynt over hele jorden til et vitnesbyrd for alle folkeslag” (Matt. 24, 14), dvs. til det finnes troende i enhver folkegruppe, jf. Åp. 7, 9; sml. 2. Pet. 3, 12.

Når vår Herre Jesus imidlertid før sin død og oppstandelse begrenset sin tjeneste til å gjelde Israels folk (jf. bla. Matt. 10, 5-6), så henger det sammen med **Guds plan om å bruke Israels folk som brohode for evangeliets forkynnelse i verden**, jf. Apg. 15, 21 (sml. Matt. 23, 15) – en plan Gud for øvrig ikke har oppgitt, da den såkalt sentripetale misjonen ”i de siste dager” skal få fornyet aktualitet (jf. bla. Jes. 2, 1-4), i sammenheng med den i Apg. 1, 6-7 omtalte gjenreisningen av ”riket for Israel” (= ”Tusenårsriket”, jf. særskilt bibeltid om dette).

Aposteltidens misjonspraksis

Menigheten i Antiokia (i den romerske provins Syria) ble utgangspunktet for den første **organiserte** misjonsvirksomhet i aposteltiden, se Apg. 13, 1-3 (sml. Apg. 8, 4; kap. 10; 11, 19f). De første misjonærer (= ”apostler”, jf. 1. Kor. 9, 5-6; 15, 7) **pekes ut av Den Hellige Ånd selv**, blant menighetens ”profeter og lærere” (Apg. 13, 1). Det skjer på et tidspunkt da menigheten er samlet til gudstjeneste og man søker Herren i **faste og bønn**. Og selve utsendelsen av misjonærene/apostlene skjer også først etter en periode der menigheten har fastet og søkt Herren i bønn.

Barnabas og Saulus **får med seg en medhjelper** som ikke på samme vis var direkte kalt av Den Hellige Ånd til å være misjonær/apostel (*Apg. 13, 5b*), og han blir senere anledning til en ”bitter uenighet” mellom de to apostler (*Apg. 15, 37f*). Paulus mente åpenbart at medhjelperen, Johannes Markus, ikke var tilstrekkelig hengitt til misjonsarbeidet, siden han ikke hadde holdt ut med dem så lenge under den første misjonsreisen (jf. *Apg. 13, 13*).

Helligåndens utsendinger går **først til ”de tapte får av Israels hus”** (*Matt. 10, 6*), jf. *Rom. 1, 16c*. Men når evangeliet avvises av disse, vender Barnabas og Saulus seg til hedningene i det samme området, se *Apg. 13, 46f*.

De **konsentrerer hovedsakelig virksomheten sin til bysentrene** (*Apg. 13, 5a + 14f; 14, 1 + 6 + 20b-21 + 25a*; jf. *Apg. 15, 21*), og det skapes så ringvirkninger ut til andre områder: *Apg. 13, 49*; jf. *1. Tess. 1, 8f*.

De anser ikke arbeidet på et sted for fullført før enn de har fått innsatt **et lokalt lederskap bestående av ”eldste”** (gresk: ”*presbyteros*”, derav vårt ”prest”): *Apg. 14, 23*. **Bare menn** kalles til menighetseldste (jf. bla. *1. Tim. 2, 11 – 3, 7*), mens både kvinner og menn kalles til diakoner/menighetstjenere: *1. Tim. 3, 8f; Rom. 16, 1-2*. Alle tjenester i menigheten forutsetter både fastholden ved ”*apostlenes lære*” og et liv i samsvar hermed, jf. bla. *Tit. 1, 5f*.

Etter en stund vender apostlene **tilbake for å se hvordan det går i de nye menighetene**, som de har grunnlagt: *Apg. 15, 36; 18, 23b*. På de senere misjonsreiser hender det også, at Paulus forblir flere år på samme sted: *Apg. 18, 11; 20, 31*. **Samtidig holdes kontakten med sendemenigheten varm**: *Apg. 14, 26f; 18, 22-23a*.

Forkynnelsen deres ledsages av **tegn/under** og **forfølgelse/lidelse**: *Apg. 13, 50; 14, 2f + 8f + 19*; jf. *Mark. 16, 20; Rom. 15, 18-19; 2. Kor. 4, 7f; 12, 12; 2. Tim. 3, 11*. Paulus ber om forbønn, fordi **misjon er åndskamp**: *Rom. 15, 30f; Ef. 6, 19-20*; jf. *Ef. 6, 10f; 1. Tess. 2, 18*. Jf. også, at Paulus etter sitt misjonsframstøt i Aten (*Apg. 17, 16f*) øyensynlig fant det nødvendig å justere innholdet av sin egen misjonsforkynnelse, se *1. Kor. 2, 1-5*.

Finansieringen av misjonsarbeidet skjer **i prinsippet gjennom gaver fra de troende**: *1. Kor. 9, 14; Gal. 6, 6; Fil. 4, 10f; 3. Johs. 5-8*. Men for sin egen og sine medarbeideres del hadde Paulus pålagt seg selv en strengere praksis: *1. Kor. 9, 15-18*; jf. *Apg. 20, 33f; 1. Tess. 2, 9*. Når han skriver om pengeinnsamling i brevene sine, gjelder det alltid innsamlingen til ”*de fattige blant de hellige i Jerusalem*” (*Rom. 15, 25f*): *1. Kor. 16, 1f; 2. Kor. 8 – 9; Gal. 2, 10*.

Paulus var opptatt av å komme **videre med evangeliet til nye folkeslag**: *Rom. 15, 20-21; 2. Tim. 4, 17*. Men det gjaldt å la seg lede dit hans oppdragsgiver, Den Hellige Ånd, ville: *Apg. 16, 6-10*; jf. *1. Kor. 16, 9; 2. Kor. 2, 12* – slik at han kunne bringe evangeliet til mennesker **i deres av Herren bestemte besøkelsestid**: *1. Pet. 2, 12*; jf. *Jes. 55, 6*.